

הפרפרית - לרשת

למרות שכל אחד יכול היה לראות זאת גם בלי שתספר. בשימלה לבנה, שתפרה לה מיקי, אשתו של בני אמדורסקי, היא חלפה ברופרופ מפרפר מאורח לאור רח. אפילו למוטי ברקן היא שכחה את צרות הילדות שעשה לה, כאשר שבר את חברותם, שנולדה כששניהם הופיעו ברפרים, ונטש אותה לאנחות לטובת לונדון הרחוקה, ומי יודע מה עוד. אבל, אחרי הכל — איך אפשר לכי עוט על מישהו שבא במיוחד — כמעט במיוחד — מלונדון לחתונה שלך? ובכ"ל, איך אפשר לכעוס בחתונה?

היתה זו, ליתר דיוק, הינומה, לא רשת, שאפפה את תיקי דיין. אולם היא מילאה את תפקידה בהצלחה גמור: ביום השישי שערב, בעזרת ההינומה ועוד כמה אביזרים, נלכדה גיבורת הפרפרים הם חופשיים ברשת. הלכוד היה יאיר אחי-אילן, מי עורכיה של תוכנית הטלוויזיה קלעים. בטקס הלכידה, שנערך במלון הסלע האדום באילת, השתתפו כ-500 אורחים — מעולם התיאטרון של הכלה ומעולם הטלוויזיה של החתן. "אני מאושרת עד הגג", סיפרה תיקי,

כשהוא מראה בהם כי חברתו, מינהלת בע"מ, הרוויחה ב-1964 3,373 ל"י, ואילו ב-65 הפסידה 21,275 ל"י, וב-66 הפסידה 22,272 ל"י. מס'הכנסה סירב להכיר בכו"ח — ובהפסדים. הוא טען שההוצאות, שגרמו להפסדים האלה, הן הוצאות פרטיות של תחש. שהוא העמיס ללא הצדקה על הי עסק. לדוגמה: וילת המגורים של תחש. בי הרצליה פיתוח. חתיכות רבות ומסוארות מסתובבות עד היום בארץ עם זכרונות

תנו להפסיד בארץ הזאת

נעימים מאוד מלילות נעימים מאוד מאור תה וילה. חתיכות אלה ודאי התיינה מפתעות לגלות. שחזרתי השודדי המרוהט להקסים היה למעשה, בסך-הכל, משרדו של תחש. אבל עובדה. איש-עסקים דינמי כמו תחש הבינן שלקוחות אהבים להיכנס למשרד מרוהט יפה, ולא בשיגרתיות ה-משעממת המקובלת. משום כך, חייב תחש את עסקו בסך 12,000 ל"י במשך שנתיים, על החוקת המשרד והגינה שמסכיבו.

תו מדאיגה: מעכשיו, לא רק שלא נותי נים להרוויח בארץ הזאת — אפילו להפ-סיד כבר לא נותנים. אני מתכוונת למימקה של נחום קפלן — אדם שירדך ועניו, שעמל מבוקר עד ערב לפרנסת ביתו, ומאמץ כל הזמן את מוחו כיצד לעמוד בהתחרות. כיצד לשפר את עסקיו, אינו חושש מלהשקיע בעסקיו עוד הוצאות ועוד הוצאות, ולמרות זאת אינו רואה מזל ביגיע-כפיו, וגומר את הי שנה מופסד. אז כאילו לא הספיקו לו כל צרותיו אלו, עוד מתלבש עליו מס' הכנסה ועושה לו צרות. למה זה מגיע לבריאם?

אבל פקידי מס'הכנסה, שלא מבינים כלום בהליכות עסקים מודרניות, סירבו להכיר לו בזה. אפילו השופט שלמה אשר, הידוע כידען גדול בדיני מיסים, כתב, בפסק-דינו השבוע, שהריוט ש-תחש טוען שהוא משרדי — ינקנה אצל קארו ודניש אינטרייט, "הידועים כספקי ריהוט-ביתי מעולה ויקר". ציוד משרדי נוסף: מקרר, גז, דוד שמש, וכדומה.

קפלן, הידוע יותר בין החבר'ה בשם תחש, היה עד לנישואיו מעין מהדרות

תחש וירדך

אז מה, אני שואלת אתכם? אסור לבךי אדם להקים פעם משרד יפה באמת? אנשי מס'הכנסה, הסתומים, כשבאו לבקר במשרד, לא ראו את הצדדים החיוביים בריהוט כזה. במקום זה, הם חיפשו אם יש מכוונת-כתיבה במשרד. הייתם מאמינים? כאילו אין מספיק משרדים עם מכור נות כתיבה בארץ, נו באמת.

כיס — או אולי מדויק יותר למר תרגום עברי — של פוקה הירש הגדול. מלך חייה-החילה של דור הביניים, בילה תחש שבעה לילות בשבוע בקצב הסילון. כגיל 18, היתה חברתו ליריה שומכר, כיום אשתו של שייקה אופיר. אחריה, באו בשרשרת דוגמניות וזהרות ונערות-חברה יפהפיות — לאה אונגר, אירית פריימן, רותי נוימן ויויאן דריביאנקו. במהירות 180 לשעה, במכוניות יקרות, דהר מסקי בכינרת לשחייה בטנטורה ל-פיקניק באילת.

לא רק לרהט משרדים לא נותנים בי-ארץ הזאת, גם לנסוע לא. תחש, כאזרח נאמן, רשם בקפדנות את כל נסיעותיו למטרות עסקיו, הגיש להבר-תו חשבון של 25,000 ל"י בשלוש שנים. כל איש עסקים וריו יידע לספר לכם, ש-קבלן היושב על ישבנו באפס-מעש — לא יגיע רחוק. או במקום להתפעל מ-הדינמיות של תחש (תעשו רגע חשבון: אני למשל, אפילו אם הייתי נוסעת 24 שעות ביממה — לא הייתי מצליחה לנסוע

תחש זכה להיכנס להיסטוריה כאשר הרביץ ארבע יריות אקדה — כולן בול — לתוך המנורה בתיקרת מועדון מרוב הי קטמים של שרתון. היה זה מרוב שימחה, כאשר העלמה לצידו הסכימה להצעת הנישואין שלו. בקיצור — בחור עם דם, דמיון, וסיגנון עצמאי בהחלט, כפי שי-ביכולתם לראות.

תכונות מבריקות אלו של תחש ירדו למחרת, מאז נישואיו. הוא הפך לבעל כעמיו החל מגדל בסולידיות את אשתו, בת-טובים רצינית מראשון, ובגז, ועולה מדי פעם רק בזיכרונות הוותיקים. עד שהשבוע הוא עלה שוב — והוכיח לכל ידידו שתכונותיו הנוצצות לא אבדו כלל: הוא פשוט הפעיל אותן בכיוון חדש לגמרי — זה של עולם העסקים. וזה בדיוק מה שלא הצליחו להבין פקי-די הממשלה האפורים. וגם לא למרבית הצער, שופט נכבד. תחש, איש עסקים מסודר — שלמד את מקצוע הקבלנות עוד אצל אביו, בומנו מגדולי הבונים בארץ — הגיש, כדיון ור-כחוק, את דו"חות מס'הכנסה שלו בזמן,

ב-25,000 ל"י לשלוש שנים) הולכים ור-פוסלים לו את זה. אבל לא רק לגור ולגסוע לא נותנים בארץ הזאת. לארה, כבר מזמן לא נותי נים, וזה ידוע. תחש למשל הגיש חשבון על סכום, לגמרי לא מופרז, של 26,000 ל"י אש"ל ומתנות. למשל: 4,000 ל"י ב-סופרמרקט בהרצליה. 1787 ל"י במלון שרתון. אלף ל"י על נשף בתדמור. הילטון-— 350 ל"י. דיסקוטקים — 279. גלי-כינרת — 441. חנות-המדענים צ'רלס — 800.

כל ילד יודע שאי-אפשר לרכוש קליינט בלי להזמין אותו לארחחה צנועה. תחש אפילו הסביר מפורשות שהוצאות אלה נגדו לו במסגרת מאמציו לקבל הזוה להקמת בניינים למען השגרירות האמריק-אית. אבל לך דבר אל אנשים שלא מבי-נים בעסקים. מאלין ברור כשיש יחס עויין כזה, ש-לאף אחד לא איכפת גם שקבלן מצליח יילך ברחוב כמו קבצן. תחש תמיד הבין שההופעה עושה את האדם, וכדי לעורר אמון אצל לקוחותיו, עליו להופיע בצורה סולידית — אבל מס'הכנסה לא. משום כך, פסלו לו את כל ההוצאות שהגיש לחברה על חליפות יקרות, נעליים, משק-פיים, סרטים, צילומים, תקליטים, מכשירי-גילוח, תיקון מצית גז, מזרונים, ועוד דב-רים חיוניים לניהול עסקים. אפילו ריפוי

שיניים לא הכירו לו, תארו לכם. כאשר שמע תחש שמס'הכנסה לא מוכן להכיר לו בכל ההוצאות האלה, יצא ל-מלחמה. לא תחש הוא האיש שירשה ל-פקידים חסרי-דמיון ומעוף להכתוב לו כיצד עליו לנהל את עסקיו. הוא הגיש עירעור על החלטת מס'הכנסה בפני בית-המשפט, טען שמפקחת מס'הכנסה שטיפ-לה בתיקו, יהודית שפיק, גילתה כלפיו יחס עויין, ניגשה לעבוד על תיקו בדעה קדומה, "בגלל פירסומים בעיתונות הזולה והרכילות בין הבריות בקשר לחייה-החל-לות שלי".

בפני בית-המשפט, הצטדקה המפקחת בטענה של נקיין-כפיים, הודתה שאכן קר-אה ושמעה על חייו של תחש בימיו הי-סוערים, אבל, טענה בתוקף בפני השופט, זה לא השפיע בכלל לרעה על שיפוטת, והיא עשתה את עבודתה ביושר ובהגינות. נו, והסוף המר ידוע: אפילו השופט לא גילה הבנה לקשת אופקיו העסקיים הרחבים של תחש. דחה את עירעורו. ור-כאילו עוד להוסיף מלח על הפצעים, הביע השופט, בקול גדול ושוחר על גבי לבן, את תמיהתו מדוע זה לא מצאו שלטונות מס'הכנסה לנכון להעמיד את תחש לדין על נסיון להונות אותם. להונות אותם, אני שואלת אתכם, זה התגמול שמקבל האדם, אחרי כל מאמציו.

חופשה בבאהמה

בביקורה האחרון בארץ, השאירה אחי-ריה הדוגמנית לשעבר ואשת-הזוהר ר-החברה כיום, בתיה בנדיקט, לבבות שבורים לא מעט. בתיה, הנשואה למליונר יהודי בארצות-הברית, הצליחה להשאיר, איך שהוא, רושם באותם לבבות, שהיא תחזור ארצה מהר, ואל להם לאבד את התקווה. אני במקומם, הייתי אולי חושבת כן לאבד את התקווה, שכן כרגע, מבלי בתיה חופשה ממושכת באיי באהמה, מפזת מבוקר עד ערב בבריכת המלון המפואר בו היא מתגוררת (המנהג שם, היא מספ-רת לי, זה לנצל את הבריכה כדי לרקוד בתוכה לצלילי תזמורת הלימבו הפנטסטית הניצבת על שפת הבריכה) או יוצאת ל-הפגלות ממושכות בים, על יאכטה של ידיד זה או אחר. ומעגל הלבבות השכור-ים, מתוצרת מקומית, הולך ומתרחב. בדיוק כמו בארץ. בדיוק כמו בכל מקום שבתיה חולפת בו בסערה.

בנדיקט וחברים